

Acció exterior republicana

written by Carles Suárez i Graells | 6 de març de 2018

Un dels serrells de les negociacions pel nou govern és qui es queda amb les competències d'exterior. En el joc de les cadires semblaria que es tractaria d'una batalla més per càrrecs entre Junts per Catalunya i ERC.

Però el control de l'acció exterior va més enllà dels partits. No es tracta de quin partit ho controla, sinó de quin tipus d'acció exterior es realitza:

a) Acció exterior fidel al Consell de la República i, per tant, compromesa amb el procés sobiranista i en confrontació diplomàtica amb Espanya.

b) Acció exterior fidel a un govern autonòmic i, per tant, a la legalitat espanyola, a la Constitució espanyola i al 155.

L'acció exterior catalana va desaparèixer el 27 d'octubre. El Conseller i tots els Delegats a l'Exterior van acatar el 155 i cap d'ells va anar a treballar el dilluns 30. Hi hagué abandonaments, de fet, abans de la proclamació. Els que es van quedar van acatar el 155 fins al punt que el tancament de les Delegacions a l'Exterior i l'acomiadament de 34 persones porta la firma de la Conselleria. Tot i que la comunicació fou poc brillant, es pot entendre part de les raons justificades ("millor tancar les Delegacions nosaltres que les tanquin ells").

Però és bastant lamentable que quan diversos empleats de les Delegacions van intentar mantenir les tasques diplomàtiques i no caure en el col·laboracionisme, no només no van rebre suport de Barcelona, sinó que des de la Direcció General d'Afers Exteriors s'enviaven amenaces i el xantatge emocional que seguir treballant limitaria les possibilitats de recol·locació dels que no volien seguir treballant, mentre que, un cop tancades, han intentat silenciar les mostres de

suport a la tasca diplomàtica i a la recuperació dels espais.

L'acció exterior catalana ha de ser fidel al mandat democràtic de l'1 d'octubre i ha de basar-se a denunciar sistemàticament l'autoritarisme, la falta de divisió de poders i la insostenibilitat econòmica espanyola, maximitzant el dany reputacional i mantenint la batalla pel relat: la majoria de la població catalana vol la independència d'Espanya però el caràcter antidemocràtic d'aquesta impedeix una solució democràtica. El conflicte, per tant, està destinat a escalar, amb el greuge econòmic que comporta i, per tant, és òptima la intervenció exterior.

Per això cal recuperar la incidència política, mediàtica i diplomàtica arreu. Cal recuperar les Delegacions i cal recuperar Diplocat. Cal, sobretot, tornar a posar l'acció exterior al servei de la República, renovant personal i direcció estratègica. I si hi ha la possibilitat d'alliberar l'acció exterior del marc autonòmic del 155 i de la dictadura de la por i el col·laboracionisme s'hauria d'aprofitar. A Brussel·les el 155 encara no ha arribat. Aprofitem-ho.

A més, Espanya no permetrà una acció exterior republicana dins del marc autonòmic intervingut. Així que l'única manera de fer acció exterior genuïnament sobiranista és alliberant-la de les limitacions autonòmiques i convertint-la lleial al Consell de la República.

L'acció exterior per si sola no portarà a la secessió. El debat estratègic de l'independentisme supera aquest àmbit: o bé hi ha vint anys de lluites de resistència per alliberar els presos, retornar els exiliats, acabar amb el 155, protegir l'escola catalana, recuperar els Mossos, l'autonomia financera i les delegacions, protegir els mitjans de comunicació públics o pidolar el dret a decidir. O bé es recupera l'esperit de l'1 d'octubre i es manté el xoc frontal fins a les últimes conseqüències en l'única lluita que, guanyant-la, es guanyen totes les altres: la independència.

Una acció exterior republicana, alliberada de les dinàmiques repressives i de la dictadura de la por, és el primer pas.